

Papirsvanen

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org

Det var et ganske overordentligt fint stykke papir, tykt og cremefarvet, og engang var der skrevet et digt på det med skinnende guldblækhåndskrift. Men digtet var blevet kasseret af digteren, for det var ikke fundet godt nok, og nu lå det glemt på et mørkt arbejdsbord.

Her fandt en lille, febevarm dreng det. Han var træt af at ligge i sin seng, så han tog papiret, bøjede det på midten, foldede hjørnerne med små, omhyggelige bevægelser, og da han var færdig, var det gamle digt blevet til en svane – en smuk papirsvane med et spidst næb og vinger i sirlige folder. Da drengen kort efter faldt i søvn, blev svanen stående på det blanke mahognibord blandt skrivebordets fornemme ting.

"Du slette tid, hvor du dog ser ud," sagde penneskaftet, der altid var lidt spidst i det, og som havde et overlegent blik på alt nyt. "Du er jo hverken fugl eller fisk, kun et forkrøblet stykke vraggods, som nogen har leget med."

"Jeg er en svane," tænkte papirfuglen stolt, men den sagde ingenting, for den var fornem, og en rigtig svane knebrer ikke i tide og utide. Den vidste, at dybt inde i dens foldede bryst sad de gyldne ord, det kasserede digt om længsel og stjerner. Den bar på poesi.

Den stod på bordet og så over mod det store vaskefad i hjørnet, hvor vandet vuggede blidt, når der kørte hestevogne forbi ude på gaden.

"Ak," tænkte papirsvanen, "derude vil jeg være. Jeg vil glide stille hen over den blanke overflade og spejle min hvide hals, som de rigtige svaner gør det i kongens have. Jeg har det i mig, jeg mærker det!"

"Du ville gå i opløsning, din tosse!" lo den tunge, gamle skræddersaks og klappede advarende med kæberne, som

om den kunne høre svanens tanker. "Du tror, du er noget, men du er bare lavet af træmasse og lim. Du tåler slet ikke verden. Et enkelt regndryp, og du er fortabt!"

Men papirsvanen hørte ikke efter. Den lukkede sit usynlige øje og drømte om dybt, blå vand og suset under vingerne.

Og vinden er som bekendt en flyvsk herre. En eftermiddag stod vinduet på klem, og et kraftigt vindpust fo'r ind i stuen. Det raslede i papirerne på bordet, og pludselig greb det fat i papirsvanens spidse vinger. Med et mægtigt ryk blev den løftet fra mahognibordet.

"Jeg flyver!" jublede svanen og følte en berusende frihed. "Se blot, saks og penneskift! Nu stiger jeg mod himlen!"

Og den fløj faktisk, drevet af trækken, helt ud over vindueskarmen, ud i den store verden og ned mod den stensatte gård. Der havde regnet tungt hele morgenen, og midt imellem brostenene lå en stor, dyb vandpyt, der spejlede himlens drivende grå skyer.

"En sø!" tænkte svanen, mens den dalede gennem luften.

"Min skæbne kalder på mig. Nu skal jeg svømme, nu skal jeg endelig vise dem, hvem jeg er, og lade verden forstå min sande natur."

Den landede så blødt, så blødt. Et øjeblik var det ganske henrivende. Den gled på vandet, stolt og rank, og spejlede sin spidse profil i overfladen.

Men vand er koldt og ubarmhjertigt mod dem, der ikke er skabt til det. Og papir er skrøbeligt. Det sugede straks fugten til sig. Vingerne, der før havde været så skarpe og fine, mistede deres hold og begyndte at hænge. Dens stolte hals blev tung, frygtelig tung, og bøjede sig træt mod vandet.

"Se på det stykke skrald," brummede en stor hund, der traskede forbi i gården og snusede til vandpytten. "Hvem smider da papir her?"

Ingen hørte de gyldne ord, den gemte indeni. Verden så kun et sammenkrøllet stykke papir, der var ved at blive

opløst i snavset vand. Svanen sank langsomere og langsomere ned. Den kunne ikke synge sin svanesang, for papirfugle har ingen stemme, men idet den gik helt i opløsning og gav slip på livet, flød guldbogstaverne fra det gamle digt langsomt ud i vandet. Et ganske kort øjeblik farvede ordene den grå vandpyt i et mildt, gyldent skær af skønhed, som vinden førte med sig.

Verden forstod den aldrig, det kunne den jo ikke, for for verden var den blot en meningsløs papirlap. Men den vidste selv, da den forsvandt, at den inderst inde havde båret på den fineste poesi, og at den havde mødt sit våde, dybe element som en ægte svane.